

[Lund Jensen.]

mærkeindehaverne mod konkurrence fra andre virksomheders produkter. Heroverfor vil jeg henvide til varemærkekommissionens betænkning, der er tiltrådt af de organisationer, der nu protesterer. I betænkningens afsnit om varemærkers betydning i det moderne samfund fremhæver man netop, som jeg allerede har omtalt, en række fordele, som varemærkelovgivningen giver det forbrugende publikum. Lovens egentlige formål er altså at gavne såvel forbrugerne som de erhvervsdrivende. At de pågældende organisationer i deres bemærkninger anfører, at det eneste mærke, der hidtil har været rettet indvendinger imod, er urmagerens „Tempus“-plombe, yder absolut ingen garanti for, at der ikke senere kan opstå langt mere graverende tilfælde af urimelig konkurrencebegrænsning. Ikke mindst den ensidighed, der kommer til udtryk i de anførte protester, bestyrker mig i opfattelsen af, at det er nødvendigt at indføje en bestemmelse, der yder både forbrugere og udenforstående erhvervsudøvere nogen beskyttelse.

Jeg finder det helt i sin orden, at der foruden patent- og varemærkevæsenets direktør og monopoltilsynet også gives forbrugerne adgang til gennem Danske Husmødres Forbrugerråd at anlægge sag ved domstolene i tilfælde, hvor det skønnes, at der foreligger urimelige forhold; da adgangen til at gøre indsigelse er begrænset til disse 3 instanser, behøver organisationerne næppe at nære større frygt for unødige eller overflødige retssager. Selv om jeg er enig med ministeren i, at der i loven må findes en bestemmelse, der beskytter forbrugerne og udenforstående erhvervsudøvere, er det rimeligt, at man i et udvalg drøfter, hvorvidt bestemmelsen i § 6 er udformet for kategorisk, lige som vi må se på, om de øvrige bemærkninger fra organisationerne og fra sagkundskaben på andre områder kan give anledning til ændringer i det fremsatte lovforslag. Jeg finder, at denne drøftelse retteligt hører hjemme i det udvalg, der behandler vare-

mærkelovsforslaget, hvorfor jeg ved forhandlingens afslutning agter at foreslå, at lovforslaget henvises til dette udvalg.

Med disse bemærkninger skal jeg på mit partis vegne anbefale lovforslaget til vedtagelse.

Gideon: Der kunne måske være grund til at andre sig over, at dette lovforslag først er fremsat nu og ikke samtidig med varemærkelovsforslaget, der blev fremsat i oktober. De to love hører jo sammen, idet fællesmærker kun omfatter et vist udsnit af varemærkeområdet, og derfor ses det også, at man i dette lovforslag, hvor der ikke foreskrives noget andet, henviser til de regler, der gælder ifølge varemærkeloven. Netop af denne grund ville det utvivlsomt have været at foretrække, om de særlige regler, som man har fundet det rimeligt at foreskrive for fællesmærker i forhold til de almindelige varemærker, var fremtrådt som et særligt afsnit i varemærkeloven, men da vi jo har haft en særlig fællesmærkelov siden 1913 og hensynet til ensartethed for varemærkelovens vedkommende inden for de nordiske lande vel også kan siges at spille nogen rolle, kan der måske ikke indvendes væsentligt imod, at denne særlige lovgivning fortsat opretholdes.

Vi må naturligvis se nærmere på dette lovforslag i et udvalg, og jeg er ganske enig med den foregående ærede taler i, at det vil være rimeligt, at lovforslaget henvises til det udvalg, der er nedsat til behandling af varemærkelovsforslaget.

Jeg skal derfor kun knytte nogle ganske få bemærkninger til enkelte bestemmelser i lovforslaget og navnlig komme ind på den bestemmelse, som den ærede ordfører for socialdemokratiet også var temmelig meget inde på, nemlig bestemmelsen i lovforslagets § 6.

Jeg kan ganske tiltræde den udvidelse, der foreslås med ændringen af § 1, med hensyn til adgangen til at få et fællesmærke indregistreret. Denne bestemmelse kommer herved i overensstemmelse med lovforslaget om varemærker.